

noget imod bliver anvendt til en Studiefond ved Landbohøjskolen — anvendes efter af Landbrugsministeren nærmere fastsatte Regler til Grundforbedringsarbejder i det mindre Landbrug. Jeg skal ikke have noget imod, at man gaar ret højt op i Bedømmelsen af, hvad der kan være at henregne til det mindre Landbrug. Jeg skal ikke gøre nogen Indvending imod at gaa op til en Skyldværdi for Jorden af 10 000 Kr. Men jeg maa anbefale, at Pengene bliver i Landbrugsministeriets Kasse som en Grundfond, og at Renten anvendes til Grundforbedringsarbejder.

Motiveringen herfor er lige til. Ingen Sinde har det været nyttigere for det danske Samfund at faa saa mange Mennesker som muligt beskæftiget ved Landbruget, og ingen Sinde har det været nyttigere at forøge Landbrugsproduktionen. Den Tilstand, vi i Øjeblikket befinder os i, med op imod 100 000 arbejdsløse, er ganske uholdbar. Man har intet Sted at henvise de paagældende, hvor de kan finde Erhverv. Alt er lukket for dem, i hvert Fald i Øjeblikket. Medens vi ser Byerne vokse i Folketal paa en Maade, som i et Landbrugsland som vort er ud over alle Rimelighedens Grænser, affolkes de egentlige Landbrugsdistrikter. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke den Statistik, der kommer til at foreligge om kort Tid paa Grundlag af den sidste Folketælling den 1. Februar, vil vise, at de egentlige Landdistrikter er affolkede. Derimod er i det sidste Femaar Byen København, Landets Hovedstad, tiltaget med omtrent 100 000 Indbyggere, og Indbyggertallet i andre af vore store Byer er ligeledes forøget meget stærkt. At dette er usundt, og at det maaske er en Fare for det danske Samfund, synes jeg, de fleste maa kunne forstaa. Ikke desto mindre synes der at herske en, ogsaa i Landbrugskredse, udbredt Ligeegyldighed med Hensyn til Spørgsmaalet om at gøre noget for, at Ungdommen fra Landet kan blive ude ved Landbrugsarbejdet.

Naar de egentlige Landdistrikter viser sig at være affolkede, medens Byerne vokser uforholdsmæssigt, er det jo kun et sørgeligt Vidnesbyrd om, at Landbrugsungdommen maa ty ind til Byerne for at finde Erhverv, at Landet ikke er i Stand til, saaledes som Forholdene er tilrettelagte derude, at bevare sin Befolkning. Under disse Omstændigheder forekommer det mig oplagt, at det vil være nyttigt at danne en Fond som den, jeg her foreslaar, hvoraf Renterne kan uddeles til Fremme af Landbrugsproduktionen. Det er utvivlsomt, at der rundt om ude i Landet i høj Grad trænges til Grundforbedringsarbejder, Mergling, Dræning o. s. v.

Det er sagt, og sagt med Rette, at de nye Husmandsbrug, der oprettes for Tiden eller vil blive oprettet i nærmeste Fremtid, vil blive oprettet under saadanne Vilkaar, at Husmændene vil have vanskelige økonomiske Forhold, navnlig til at begynde med. Det, det gælder om for dem, er da først og fremmest at faa Produktionen i Gang, og er Jorden ikke ydedygtig, saa hjælper jo al deres Flid og Arbejde intet. Jeg mener derfor, at det vil være i høj Grad anbefalelsesværdigt, at vi stiller Penge til Raadighed for det mindre Landbrug paa den af mig her foreslaaede Maade.

Til det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil jeg kun gøre nogle faa Bemærkninger. Hans lange Tale var spækket med smaa Ondskabsfuldheder overfor mig. Det tager jeg mig nu ikke saa nær, for jeg tror ikke, at det ærede Medlem egentlig mener det saa slemt, som han sagde det. Det ligger nu en Gang for ham at have en uvenlig Mine, naar han staar heroppe paa Talerstolen. Jeg vil dog gøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at det forekommer mig, at det er ganske unødvendigt nu at gentage hele denne Sags Historie lige fra Krigens første Dage; thi det har ikke længere den Interesse, som det har haft, og det ærede Medlem har presset Citronen til det yderste, der er ikke mere at faa ud af den i agitatorisk Henseende.

Det ærede Medlem brugte imidlertid et Udtryk, som jeg tror vil falde tilbage paa ham selv i denne Forbindelse. Han brugte Udtrykket „forstokket“ om visse Folk. Jeg kan ikke se rettere, end at det ærede Medlem i nogen Maade er et Eksempel paa, hvor forstokket, hvor hildet man kan blive i sit Syn paa Tingene. Jeg beder ærede Medlemmer blot tænke paa den Bemærkning, det ærede Medlem sluttede med, om, at man end ikke kunde forstaa, at man skyldte de danske Landbrugere i høj Grad Tak for deres Holdning paa dette Omraade, idet de havde tabt flere Hundrede Millioner i Krigens Tid, fordi de skulde sælge deres Produkter til Vestmagterne, medens de kunde have faaet mange Hundrede Millioner Kroner mere ved at sælge det hele til Tyskland. Om en Mand, der bruger en saadan Udtalelse i fuld Alvor, maa jeg sige, at han har set sig starblind paa Forholdene, eller at han er blevet noget i Retning af at være forstokket. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup kan dog ikke have den Opfattelse og kan derfor heller ikke gøre den gældende med noget Haab om at blive taget helt alvorligt, at det havde været muligt for det danske Landbrug at eksportere hele sin Produktion